

Prozatímní opatření bylo povoleno na dobu do 1. března 1932 a byla ohrožené straně udělena lhůta k podání žaloby do 15. dubna 1931. Tato druhá lhůta byla dodržena a vykázála ohrožená strana soudu povolujícímu včas podání žaloby. Usnesením ze dne 2. března 1932 soud první stolice prozatímní opatření z úřadu zrušil. Rekursní soud zrušil toto usnesení. **Důvody:** Uplynutí doby, na kterou bylo prozatímní opatření podle § 391 ex. ř. nařízeno, není důvodem, aby prozatímní opatření bylo zrušeno z úřadu, jak se stalo v projednávaném případě. Podle zákona může prozatímní opatření býti z úřadu zrušeno jen v případech §§ 396 a 386 a 391 druhý odstavec ex. ř., těchto případů tu není. Jinak lze prozatímní opatření zrušiti jen k návrhu podle § 399 ex. ř. Ano není dosud o podané žalobě rozsudkem rozhodnuto, trvá dosud účel, pro který bylo prozatímní opatření povoleno, a nebylo nikým tvrzeno, že poměry se tak změnily, že již není prozatímního opatření třeba k zajištění ohrožené strany. Zrušení prozatímního opatření nemá v zákoně opory, pročež bylo zrušeno.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel nesprávně uvádí ustanovení § 391 druhý odstavec ex. ř., které, jak sám tvrdí, jest jasné. Ustanovení to netýká se doby, na kterou podle prvního odstavce bylo povoleno prozatímní opatření a o kterou v souzeném případě jediné jde, nýbrž lhůty k podání žaloby nebo návrhu na povolení exekuce, nařízené v druhém odstavci. Také spisovatelé, jichž se stěžovatel dovolává, mají na zřeteli jen lhůtu k podání žaloby nebo návrhu na povolení exekuce. Úvaha, kterou stěžovatel činí z rozhodnutí čís. 86 sb. n. s., jest vyvrácena obsahem jeho odůvodnění, podle něhož nastávají následky uplynutí doby, pro kterou prozatímní opatření bylo povoleno, aniž zapotřebí zvláště to vysloviti.

Čís. 11877.

Tvrzení v žalobě podle § 37 ex. ř., že žalobce jest vlastníkem zabavených věcí, jest i přednesem o skutkových okolnostech (§ 396 c. ř. s.). K tomu, by žalobě mohlo býti vyhověno rozsudkem pro zmeškání, nebylo třeba, by žalobce tvrdil i právní důvod nabytí a způsob nabývací.

(Rozh. ze dne 9. září 1932, Rv II 404/31.)

V žalobě o vyloučení zabavených věcí z exekuce tvrdila žalobkyně, že má na věcech těch právo, činící exekuci nepřípustnou, že jest jejich vlastníci a že se svého vlastnictví na nich nevzdala. Žalovaná zameškala první rok. Procesní soud první stolice rozsudkem pro zmeškání uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl. **Důvody:** Tvrzení žalobkyně, že má na zabavených věcech právo, činící exekuci nepřípustnou, že jest jejich vlastníci a že se svého vlastnictví na nich nevzdala, není tvrzením skutkových okolností, nýbrž tvrzením práva a právních závěrů, jež mohou a nemusí býti správné, o čemž jest

povolán rozhodnouti soud. Žalobkyně neuvedla podle § 226 c. ř. s. v odporu podle § 37 ex. ř., který je žalobou, jednotlivě, stručně a úplně skutkové okolnosti, na které svůj žalobní nárok zakládá, tak že nelze posouditi, zda jest její žalobní návrh odůvodněn.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Jest sice pravda, že podle § 396 c. ř. s. jest v případě tam uvedeném, pokládati za pravdivé jen přednesení dostavivší se strany o »skutkových okolnostech« ku předmětu právní rozepře se vztahujících, nelze však souhlasiti s odvolacím soudem, že přednes v žalobě, že žalobkyně jest vlastníci zabavených předmětů, nebyl přednesem o skutkových okolnostech, neboť jest tím tvrzena právní skutečnost, že zabavené předměty patří žalobkyni, již bylo proto za ostatních podmínek § 396 c. s. ř. pokládati za pravdivou, aniž bylo třeba, by žalobkyně v žalobě tvrdila také ještě právní důvod nabytí a způsob nabývací. Jelikož vlastnické právo žalobkyně ku předmětům exekucí dotčeným nedopouštělo výkon exekuce, o jejíž nepřípustnost bylo žalováno, právem vyhověl první soud návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání, ana žalovaná strana zmeškala první rok.

Čís. 11878.

Ustanovením § 5 odst. (3) zákona ze dne 7. února 1919, čís. 76 sb. z. a n. nebylo členům obecního zastupitelstva (komise) odňato oprávnění zastupovati obec ve sporech, nýbrž bylo jen vysloveno, že se tak smí státi jen za náhradu hotových výloh.

Posouditi otázku, zda je tu podle návrhu obecní rady »výjimečný případ«, pro který bylo lze podle poslední věty uvedeného zákonného ustanovení povolití úchylku od oné zásady, přísluší po rozumu zákona jen dozorcímu úřadu v tomto zákoně označenému. Nabylo-li rozhodnutí dozorcího úřadu o této otázce právní moci, stalo se závazným i pro soud.

Dozorcím úřadem podle třetího odstavce § 5 zákona čís. 76/1919 sb. z. a n. jest ve Slezsku úřad podle § 86 obecního zřízení pro Slezsko. Od tohoto úřadu jest rozlišovati dohlédací úřad, uvedený v § 22 zákona čís. 76/1919 sb. z. a n., kterým jest úřad (státní správa) podle § 91 obecního zřízení pro Slezsko, a který dohlíží i k tomu, zda obec, dbajíc předpisu § 5 zákona čís. 76/1919 sb. z. a n. učinila návrh k dozorcímu úřadu, aby povolil výjimečně úchylku od zásad vyslovených v třetím odstavci § 5 tohoto zákona.

Vztahuje-li se úchylka povolená dozorcím úřadem ve smyslu poslední věty třetího odstavce § 5 zákona čís. 76/1919 sb. z. a n. na celý spor, má právní zástupce nárok i na odměnu za právnické práce nikoliv teprve ode dne, kdy se povolení stalo platným, nýbrž již od počátku sporu, pro něž bylo povolení uděleno.